

Çatlatıcı bir sessizlik, ruh akar, beden bozulur, sonra gelen gitmiş olur, *ilham* ilahlara karışır ve ona kulluk etmeye başlarsın.

Halbuki yoktur ilham, ruhunla pazarlık eden şeytan vardır sadece. İlham şeytanın fiyat kırmasıdır, ruh daha derin karanlık ister, şeytan daha ucuza satar dünyayı.

Neden en sevilen yazılar aslında pek de sevmediğim yazılar oluyor?

Bu soru kafamın içinde dönüp durur, bir şey yazıyorum, bunu karşımda birileri var gibi mi yazsam iyi olur, yoksa salsam daha mı güzel kıvrırım? Genelde karşımdaki insanlar *hayalimde bile* sıkılıp gittikleri için kendimi parmaklarımın götürdüğü yerde buluyorum, birine hitap etmiyorum, adı mektup değilse.

Sonra yazı beni daraltıyor zaman zaman. Arayıp ucunu bulamadığım bir yumak gibi söyleyeceğim sözü kafamın içinde arayıp duruyorum, başlasam devamı gelecek, tortop duruyor ağırlık orada ama hangi *bilinçdışı kedi* o yumakla oynadıysa karmakarışık olmuş.

İnsanın kendinden bahsetmesi her zaman yalan. Tevazu da olsa böyle.

Ben düdüğüm diyen insanın birazdan öteceğini düşünmek lazım.

Dün akşam güzeldi, kafamda uzun zamandır olmayan bir huzur buldum. Günde rahatlamak için üç yazı yazmam lazım herhalde, velakin vakit yok.

Bugün Noel Baba yerine Nasrettin Hoca'sı bir karakterin bazı mahallerde daha çok iş yapacağını düşündüm. Türkiye'de son zamanlarda gelişmiş bir tarih merakı var, tırt ve yüzeysel de olsa böyle, bazı şeyler Osmanlı sosuyla daha iyi gidebilir. Noel Baba'yı Nasrettin Hoca'ya çevirmek de zor bir iş değil. Noel Babaların her yerde boy gösterdiği mevsimde bir Nasrettin Hoca'yla deneme yapmak istedim. *Ama satışlarını artırmam gereken bir mağazam yok.*

Acıktım. Gece vakti yemek adetim yok ama mücver güzeldi, belki ondan, belki nohutlu pilavdan yesem azıcık.